

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.445/2014/19/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Sasvári Ügyvédi Iroda (**felperesi ügyvédi iroda címe**, ügyintéző: dr. Sasvári Attila ügyvéd) által képviselt **II.rendű felperes neve** felperesnek - a Simon és Mester Ügyvédi Iroda **I. rendű alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Mester Katalin ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Újvári Zsolt ügyvéd (fél címe 3) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű és a személyesen eljáró **III.rendű alperes neve** (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránti perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 4. napján meghozott 64.P.24.131/2007/54. számú részítélete ellen a felperes részéről 72. sorszámon előterjesztett és Pf.4., valamint Pf.12/F/1. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa, míg a II. rendű alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

A részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes megváltoztatott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és III. rendű alperes által kötött kölcsönszerződés, az I. rendű alperes és a felperes között létrejött vételi jogot alapító és jelzálogszerződés, valamint az I. és II. rendű alperes közötti engedményezési szerződés semmis. A kölcsönszerződés, a vételi jogot alapító szerződés és a jelzálogszerződés semmisségét arra alapította, hogy azok színleltek, mert a kölcsön adósa ténylegesen nem a III. rendű alperes, hanem a felperes volt. A kölcsönszerződés jóerkölcsbe is ütközött, mivel az I. rendű alperes azt a gyakorlatot folytatta, hogy a kölcsönszerződéseiben adósként nem azt a személyt tüntette fel, aki ténylegesen a kölcsönhöz hozzájutott. Az engedményezési szerződés pedig azért színlelt, mert abban a II. rendű alperes fiktív lakcíme szerepelt, ez pedig igazolja, hogy az I. rendű alperesnek valótlán tartalmú megállapodás megkötése volt a célja.

Az I. rendű alperes érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a szerződéseket nem színlelte, és azok jóerkölcsbe sem ütköznek.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az engedményezési szerződés nem színlelt, egyébként lakcímének a színleltség körében semmilyen jelentősége nincs.

A III. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte, egyezően nyilatkozott a felperessel, hogy a kölcsönt a felperes használta fel.

Az elsőfokú bíróság részítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg mind az I., mind a II. rendű alperesnek 15 napon belül 125.000 forint perköltséget, mely összegből 25.000 forint áfa. Úgy rendelkezett, hogy 540.000 forint eljárási illeték az állam terhére maradjon.

Részítéletének indokolásában az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 207. §-ának (5) és (6) bekezdése alapján kifejtette, hogy valamely szerződés érvénytelenségét színleltetés miatt csak abban az esetben lehet megállapítani, ha a szerződést kötő valamennyi fél színlelt nyilatkozatot tesz. Az egyoldalú színleltetés a szerződés érvényessége szempontjából közömbös. Az 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. §-ának (1) bekezdése szerint a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az I. rendű alperes a szerződést színlelte. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azonban a felperes e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Az I. és II. rendű alperes közötti engedményezés színleltetésére a felperes nem is ajánlott fel bizonyítást. A II. rendű alperes lakcímének pedig a szerződés érvényessége, esetleges színleltetés szempontjából nem volt jelentősége. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint rejtett indokuk, illetve valós akaratuk következményeit a felperesnek és az I. rendű alperesnek kell viselnie. A felperes a szerződés jóerkölcsbe ütközése körében előadott tényállítását sem bizonyította, ezért a keresete e jogcímen is alaptalan volt.

A felperes kiegészített és hatályos fellebbezésében kérte, hogy a Fővárosi Ítélet táblája az elsőfokú bíróság részítéletét változtassa meg, a keresetnek adjon helyt és marasztalja az alpereseket az első- és másodfokú perköltségeiben. Másodlagosan az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján.

Sérrelmezte, hogy a részítélet indokolása szerint ő nem is ajánlott fel bizonyítást a szerződés színleltetésére, holott e körben több bizonyítási indítványt is előterjesztett. Az elsőfokú bíróság azonban ezen indítványoknak csak részben adott helyt, ami megalapozatlan és helytelen következtetéshez vezetett. A felperes másodfokú eljárásban perbelépett jogutódjának (továbbiakban: felperes) a fellebbezés kiegészítésében (Pf.12/F/2.) kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok alapján is egyértelműen megállapítható, hogy valamennyi szerződő fél, azaz a felperes, az I. rendű alperes és a III. rendű alperes is - a szerződésben foglaltaktól eltérően - ténylegesen a felperest kívánta kölcsönhöz juttatni, azaz ő volt a jogügylet tényleges adója. Ezt támasztja alá a III. rendű alperes személyes előadása, aki soha nem vitatta a felperes által elmondottakat, a szerződés színleltetését elismerte, és úgy nyilatkozott, hogy a felek valós szándékáról az I. rendű alperesnek is tudomása volt. Az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a felperes azon állítását, miszerint kezdetben saját személyében kívánt hitelt felvenni, majd az I. rendű alperes előtt akként nyilatkozott, hogy más lesz az adós, ő pedig a szerződés jelzálog kötelezettje. Alaptalan ezért az I. rendű alperes állítása, hogy a felek tényleges szándékáról nem tudott. A felperes volt élettársa a tanúvallomásában elmondta, hogy a felperes egy korábbi hiteltartozás kiváltása érdekében fordult újabb hitelért az I. rendű alpereshez. Az I. rendű alperes pedig a felperes ezen szándékáról tudott, hiszen a felperes előző hitelezőjének utalta át a tartozásnak megfelelő kölcsön összeget. Az elsőfokú bíróság azt sem értékelte megfelelően, hogy a hitelt közvetítő ügynök az I. rendű alperes képviselőjeként járt el az I. rendű alperes hiteleinek a közvetítése során. A hitelt közvetítő ügynök tudomással bírt a felperes és a III. rendű alperes tényleges szándékáról, ami bizonyítja, hogy arról az I. rendű alperesnek mint képviseltnek ugyancsak tudomása volt. A felperes a tényállás helyes megállapítása érdekében nélkülözhetetlennek tartotta az elsőfokú eljárásban már indítványozott ügynöki keretszerződés beszerzését. A hitelt közvetítő ügynök, az I. rendű alperes alkalmazottja és I. rendű alperes ügyvezetője tanúvallomásával kapcsolatban pedig arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellőképpen figyelembe, hogy e tanúk az I. rendű alperessel függő viszonyban álltak, és hogy ebből eredően elfogultak lehettek. A felperes abban az esetben, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok a keresetben foglaltak alátámasztására nem elegendőek, az elsőfokú részítélet hatályon kívül

helyezését kérte, mivel korábbi indítványai alapján a hitelének kiváltása iránt eljáró személy tanúkenti kihallgatására és az ügynöki keretszerződés beszerzésére az elsőfokú eljárásban nem került sor. A hitel kiváltása során eljáró személy a vallomásával az I. rendű alperes tényleges tudomását, így a szerződések színleltségét tudná alátámasztani. Az ügynöki szerződés pedig az I. rendű alperes és az őt képviselő ügynök közötti jogviszonyt tisztázná.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság minden részletre kiterjedően, körültekintően állapította meg a perbeli tényállást, és hozta meg részítéletét. Az elsőfokú bíróság a jogi képviselővel eljáró felperest bizonyítási indítványai előterjesztésére több alkalommal is felhívta, azonban e kötelezettségének a felperes nem tett eleget. A lefolytatott bizonyítás alapján pedig a szerződések színleltsége nem volt megállapítható. Az engedményezési megállapodás színleltségére pedig a felperes bizonyítást fel sem ajánlott. Álláspontja szerint a III. rendű alperes személyes meghallgatása, valamint a hitelt közvetítő ügynök tanúvallomása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés színleltése kizárólag a felperes és a III. rendű alperes részéről állhatott fenn, melynek következményeit viselniük kell, és melyre a felperes a Ptk. 4. §-ának (4) bekezdésére tekintettel sem hivatkozhat.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult. A felperes fellebbezésében foglalt indokokat alaptalannak, az elsőfokú részítéletben foglaltakat pedig helyesnek és megalapozottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság részítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú részítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást a bizonyítási eljárásnak megfelelően, helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének indokaival is maradéktalanul egyetértett, ezért azokra megismétlésük nélkül a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján csupán visszautal. A fellebbezésre tekintettel csak a következőket emeli ki.

A jogvita elbírálásánál nem annak volt jelentősége, hogy az I. rendű alperes tudta-e, hogy az általa folyósított kölcsönt ki és mire fogja felhasználni, hanem kizárólag annak, hogy az I. rendű alperes a szerződést kivel kívánta megkötni [az I. rendű alperes színleltése nélkül a felperesi jogelőd és a III. rendű alperes indokai a szerződés érvényessége szempontjából közömbösek voltak (Ptk. 207. § (5) bekezdés)]. A perben semmilyen bizonyíték nem volt arra, hogy az I. rendű alperes a kötelmi jogviszonyt a felperessel kívánta volna létrehozni. A szolgáltatott bizonyítékok ennek éppen az ellenkezőjét bizonyították. A közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés a Pp. 195. §-ának (1) bekezdése alapján teljesen bizonyította az I. rendű alperes azon szándékának kifejezését, hogy a III. rendű alperessel kössön szerződést. Sem a III. rendű alperes személyes előadása, sem a hitelt közvetítő tanú vallomása nem utalt arra, hogy az I. rendű alperes szerződéskötési szándéka nem a III. rendű alperes, hanem a felperes irányában állt fenn. Sőt, még azt sem bizonyították, hogy az I. rendű alperes a felperes és a III. rendű alperes egymás közötti megállapodásáról tudott volna. A felperes fellebbezésével szemben a kölcsön tényleges adója a III. rendű alperes volt. Erre a hozzá intézett fizetési felszólítások és a kölcsönszerződés felmondása további bizonyítékul szolgált. Az

elsőfokú bíróság tehát helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes sem a szerződések színleltségét, sem a kölcsönszerződés jóerkölcsbe ütközését nem bizonyította.

A felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott arra, hogy a hitelt közvetítő ügynök a kölcsönszerződés megkötésekor az I. rendű alperes képviselőjeként járt el, ezért e fellebbezési tényállítása figyelembevételét a másodfokú eljárásban a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése kizárta. Elbírálható tényállítás hiányában pedig az annak bizonyítására irányuló indítvány teljesítésének sem volt helye (ügynöki keretszerződés beszerzése). A hitel kiváltása iránt eljáró személy tanúkénti kihallgatásával pedig a felperes az elsőfokú eljárásban azt kívánta bizonyítani, hogy őt az I. rendű alperes a hitelkiváltás lehetőségéről félretájékoztatta (49. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor e bizonyítási indítványnak nem adott helyet, hiszen ha a félretájékoztató ténye még valósnak is bizonyulna, abból a perbeli kölcsönszerződés színlelésére következtetést levonni nem lehet.

Az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, a bizonyítási eljárást a jogvita elbírálásához szükséges körben lefolytatta, ezért az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezésének sem a Pp. 252. § (2), sem a (3) bekezdése alapján nem volt helye.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a és a 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az I. és II. rendű alperes jogi képviselőjét felmerült másodfokú perköltség megfizetésére. Az alpereseket képviselő ügyvédek munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján - a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben - állapította meg. A felperes illetékmentessége miatt le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint rendelkezett.

Budapest, 2016. március 3.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: